

K-I PHERSSON

Till De Närmast Sörjande

Liv

Rörelser,  
inte ett om,  
finns det ett skäl?  
Res er!  
Rör på er!  
Känn!

Ligg stilla  
på rygg,  
vrid benet  
tills någon skriker.

Blinkar yrvaket  
känner lite,  
lite smärta.  
Nej,  
blundar igen.

Rörelser,  
som om det fanns ett skäl.  
Vi reser oss, rör oss,  
knappast glädje, lite smärta.  
Vi lever!  
Varför?

Post Mortem

Efter mitt liv...

...iver,

maskarna förtär min kropp,

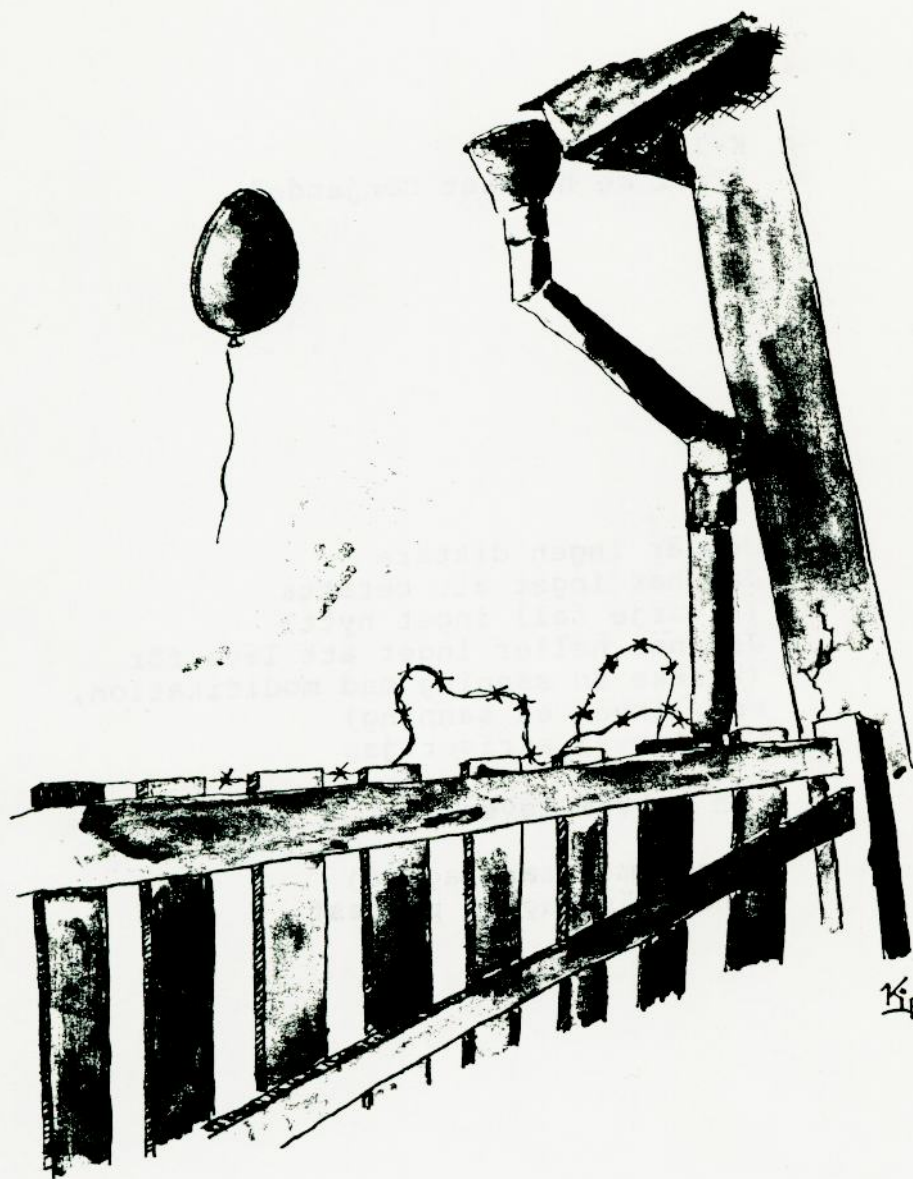
gamarna, min kvarlåtenskap.

## Subjektivt Fördömande

Stänktapeten i mitt rum  
säger allt  
om skapelsen.  
Objektiva bedömare  
fattar som vanligt  
inte ett skit.

Stänktapeten i mitt rum  
är universum,  
jag, dess medelpunkt  
är ingen  
objektiv bedömare.

Objektiva bedömare  
har för övrigt  
inget att hämta  
i mitt rum.



## Fast Luften

Ett stänk av sommar dröjer sig kvar  
fast luften blivit kall.  
Ett stänk av sommar  
fast längtan efter höst  
växt sig stark.

Löven tycks tveka  
att kasta sig ut i det förlösande  
som obestämd rörelse  
innebär i det förutsedda.

Fåfångans parasoller  
har lämnat hål i sanden,  
där inga fotspår längre  
betraktar dem.

Blommorna som vissnat  
tycks sakna tomheten,  
dess kalla smekande  
som varje höst  
genomletar gräset  
efter fragment av oordning  
i det ordnade.  
Medan längtan  
mot förruttnelsens vemod  
alltjämt växer.

Jag har sökt  
något  
som jag aldrig egentligen  
väntat mig finna,  
sa hon.  
Och nu  
känns det ändå  
som jag förlorat detta NÅGOT,  
sa hon.

Klockan stannade upp  
liksom för att tänka över  
hennes ord.  
Någonstans därinne  
i mekaniken:  
Ett vemodigt igenkännande...  
...medan mannen  
i filttofflor och en grånad  
krans av hår  
vrider nyckeln  
varv efter varv  
utan att stanna upp  
eller förstå.

Fjädern  
låter sig spännas än en gång  
med vetskapen  
att något snart brister.

## Ask-koppen

I mitt hem stod varje sak på en plats, alltid samma plats som dagen innan och dagen innan. Vi hade idéer om att en sak passade lika bra för en plats som samma plats för samma sak. Texten gulnade på askkoppen den dag min morfar ersatte systemet med kaos.

-Fan, tänkte jag, den har alltid stått här, ska det inte så förbli? Nej, oh nej, oh ve, vad hade hänt? Och samma dag som min ärevördiga halvsyster, i parken av en ful gubbe fått sin oskuld utbytt mot ett gapande hål. Ganska vackert och friskt doftande. Jag fick bara känna en gång och det vill jag säga... var synd.

Askkoppen som aldrig besudlats med aska var flyttad. Man såg det inte på ränderna i dammet ty det fanns aldrig innan min fyrtio-tvåårsdag något damm i mitt hem, men atmosfären runt omkring var liksom inte densamma. Kanske, jag säger kanske för jag vet inte säkert, hade den aldrig stått där jag upplevt den stå. Kanske var något annat flyttat, då var kanske inte askkoppen skändad.

Efter många nätters grubbel frågade jag morfar om han möjligtvis flyttat askkoppen.



-Ja, sa han. Jaså, sa jag, och han dog under min hand intet ångrande.  
-Din usla gubbe, du kunde gjort bot på ditt yttersta. Jag hade inte förlåtit vad du gjort, nej, varför skulle jag, men då hade du kanske hamnat i jorden som en hedervärd gammal man, istället för, som en usling.

Min systers kille, må likmaskarna spy på hans kropp, lade en fimp i askkoppen. Det var kanske inte den första synden, men det var den största, alla ska vi sona den största synden. Texten gulnade än mer, jag bleknade än mer. Nu mår jag dåligt, nog om min långa lyckliga barndom.  
Askkoppen står här än, på den i ganska gulnad skrift står det:  
Gullmars Däckservice.

## Från Fönstret

På min gata i min stad där  
småhusen hukar bakom sina  
komplex bor människor.  
Gula händer som drar undan  
gulnade spetsgardiner.  
Olikfärgade klumpar metall  
i garageportarna.  
Revirmarkeringar i olika  
former, -här bor jag,  
jag är rädd.  
Påminnelser om livet i  
skogen växer och dör i  
fönstren.

Min gata i min stad är  
lik gator i andra städer.  
Här fanns en gång en  
människa som flyttade ut  
sina känslor på gatan,  
till metallklumpsägarnas  
förfäran.  
Hon blev snart varsamt  
omhändertagen av medlidsamt  
nickande herrar i vita  
rockar.  
-Fy fan, sa vi över vårt  
kaffe och lät gardinen  
falla tillbaka.